

Opfattelse her er ganske urigtig. Det ærede Medlem citerer i sin Tale en Passus af Seminariets Aarsberetning og mener, at dette er fældende, afgjort fældende for Dr. Larsen som Leder af denne Institution. Jeg skal ikke oplæse denne Passus, men kun henvise til Folketingstidenden Sp. 1324, hvor ærede Medlemmer kan se det Sted, hvor det ærede Medlem sætter haardest ind. Det ærede Medlem føjer dèr til: „Det er altsaa Forstanderen og ikke en af Eleverne, der fortæller dette, og det synes jo rigtig nok at tyde paa, at Forstanderen neppe er Pladsen voksen“. Jeg kan tænke mig, at det ærede Medlem i Henhold til sine Anskuelser ikke kan begribe, at en Forstander kan betragte sine Elever som andet end det, det ærede Medlem maaske mener, de skal betragtes som, umyndige Væsener, som det kun gælder om at tale dikterende til. Jeg kan oplyse, at jeg i den Tid, Dr. Larsen har været Forstander paa Skaarup Seminarium, paa samme Tid har haft to af mine Børn paa Seminariet og for Øjeblikket har en Søn dèr, saa at jeg kender noget til Forholdene paa Seminariet, og jeg vil straks sige, at Dr. Larsens Pædagogik overfor disse unge Mennesker maaske nok er en saadan, som den ærede Angriber ikke kan forstaa, men jeg vil mene, at denne Pædagogik er den absolut rigtige. Idet det ærede Medlem taler om dette Forhold, standser han paa et saadant Punkt, at det faar Udseende af, at ved den Ordning, der blev truffet med Hensyn til det Forhold, angaaende hvilket det ærede Medlem har citeret Aarsberetningen, var det Forstanderen, der trak det korteste Straa. Forholdet var det, at da Elevernes Ordfører under den lille Divergens, der var mellem Forstanderen og Eleverne dernede, havde brugt det Udtryk, at hvis de ikke fik deres Kammerat ind i tredje Klasse, vilde de forlade Seminariet, sagde Dr. Larsen: Ja, paa det Grundlag diskuterer vi ikke videre. Saa holdt det Møde op. To Dage efter var der et nyt Møde mellem Klassen og Dr. Larsen, og det første, Formanden for Klassen siger til Dr. Larsen ved den Lejlighed, var: Naturligvis bliver vi i Klassen. Dr. Larsen sagde saa: Selvfølgelig, jeg har intet Øjeblik tvivlet om, at naar De havde faaet Lejlighed til at tænke nærmere over dette, vilde De naturligvis blive. Og saa ordnedes hele dette Spørgsmaal, der skal være saa fældende for Dr. Larsens Autoritet som Leder af Seminariet, paa den Maade, at vedkommende Elever, der havde faaet første Del af Eksamen paa Skaarup Seminarium, ved Forstanderens Hjælp kom ind paa Odense Seminarium og

fik sin Eksamen dèr. Jeg vil tilføje, at efter min Mening, og jeg tror ogsaa efter alle de Læreres Mening, der er udgaaet fra Skaarup Seminarium, siden Dr. Larsen kom derover, sidder han inde med store Evner til at lede de unge Mennesker, saa at de faar det bedst mulige ud af den Tid, de opholder sig paa Seminariet, og jeg vil dog advare Regeringen mod at høre alt for meget efter deres allierede i denne Sag.

Endelig har jeg et Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister, som selvfølgelig ikke er til Stede. Jeg havde for en Tid siden den Ære at være til Stede ved et Møde i Holstebro sammen med den højtærede Indenrigsminister og det ærede Medlem Hr. Moltesen. Ved denne Lejlighed kom jeg ind paa en kort Omtale af Ordensvæsenet i Almindelighed og de nuværende Ministres Kærlighed til Ordner i Særdeleshed, navnlig naar disse Prydelser hænger paa deres eget Bryst. Disse efter min Formening ret uskyldige Bemærkninger tog den højtærede Indenrigsminister mig meget unaadigt op og sagde: Valdemar Nielsen skal tale saa sagte om Ordener, for vi kunde ellers gerne faa i Sinde, at aabenbare, hvem det er, vi bliver mest overrendt af, naar der er Tale om Ordener. Se, hvis der er nogen Mening i det, Ministeren her sagde, maa det være den, at de Radikale render Ministrene paa Dørene for at faa Ordener. Jeg fik paa dette Møde ikke Lejlighed til yderligere at uddybe Spørgsmaalet, men nu henvender jeg mig til den højtærede Indenrigsminister, som altsaa ikke er her i Salen, og spørger: hvad mente den højtærede Minister med disse Udtalelser i Holstebro? Maa jeg bede Ministeren udlevere Navnene paa de Radikale, der ikke kan lade ham i Ro, men stadig forstyrrer ham og søger at tiltrygle sig Ordensdekorationer. Jeg er selvfølgelig forberedt paa uhyggelige Afsløringer, naar den højtærede Minister nu tager Ordet, men jeg maa sige til ærede Partifæller, at jeg kan desværre ikke skaane dem længere, men maa forlange dem udleveret til offentlig Beskuelse. Derfor siger jeg altsaa til den højtærede Minister: frem med Navnene! Jeg er ikke et Øjeblik i Tvivl om, at den højtærede Minister har sit Materiale i den skønneste Orden, og at det kun er Ministerens gode Hjerte, navnlig overfor politiske Modstandere, der hidtil har afholdt ham fra at knuse de Radikale paa dette Omraade, men alligevel siger jeg til Ministeren: Lad Dem ikke beherske af Deres Hjertes Følelser, men skrid til Handling!

Samtlige Ministeriets Medlemmer inter-